

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 216

Aubry, J. P.

[S.l.], 1713

Quaestio 1ma

[urn:nbn:de:bsz:31-122286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122286)

Tractatus theologicus De incarnatione

Obiit. Scholastica proplator hoc anno erit incarnationis mysterium
 quod utina ea felicitate populi a nobis intelligi, quo
 illud s. Joannis cognovit ac declaravit, post huius
 enim peritiam quae tractatus ab ipso Celo laudat
 Dulice. Credo in verbis: bene. Scripsit de me. stoma.
 verum nobis illud sperare non licet, illud si nos agere
 a quo e, ut hoc maxime anno s. Doctores et laicos
 ac vulgus inhaerant, quae in una, de possibilitate
 Incarnationis. articulo inq. quid nomine incarnationis intelligatur,
 item quid sit natura, suppositum, persona, Hypostasis
 Subsistentia, personalitas ac suppositivitas.

Ex libro Quaeestio una Joannis petri
 Ambrosii de possibilitate Incarnationis philiphia magistri
 articulo inq. s. philipia studio
 Quid ratione Incarnationis intelligatur item concilio
 quid sit natura, suppositum, persona, Hypostasis, substantia
 Subsistentia, personalitas ac suppositivitas anno 1713

1. Ad qua dicitur sumus, et lamoradiant, haeroces
 uno oium exponere oportet, ea quibus occasione et
 mala intelligentia in paucis olim in Ecclia circa
 Incarnationis mysterium haerere et caetera.

2. Incarnationis sagis primae intelligitur quod illud
 mysterium, quo, ut Joannis ino dicit, verbum caro
 factum e, seu quo Dei filius factus e homo.

2

Cum felicitas nra huaa unitas e physica et quide
 in unitate persona. hoc e ita, ut quamvis compositu
 et illis duplicem involvat nra divina nra et
 nra, n' in duplici, sed una illa e persona unu
 suppositu, qd simul Deus e et homo. Deus quidem
 quatenus divina, hoc vero quatenus includit huaa
 nraa porro dupliciter sumit, et in carnao ingredi
 nrae, ut in casto ee. accepta in fieri idem e ac
 actio ponitivu dicta unionis, qua dicitur verbu
 divinu huaa nraa unitu e in unitate persona
 accepta in casto ee idem e ac ipsa unio verbu
 inter et humanitae, v. s. nrae, Christy totu ee
 verbo et humanitae inter se unitis resultans.

3

Nraa apud theolgos significat alienius substantia
 raon' illa specifica, qua in definitione dicitur
 expressi solet, et a Graecis usur, a Latinis
 vero essentia solet appellari, praesensendo an
 sit una v. multiplex, an per se v. in alio subsistat
 dicitur a Boetio; unamquamq; rem in forma
 specifica definita.

4

Suppositum ab eodem Boetio definit, qd substantia
 completa indivisa substantia, v. cuius definitio
 cetera recepta ad suppositu requiritur igit, ut sit substantia
 si ve ens per se subsistens et n' existens per unionem
 in alio digniore, v. cuius requisiti a parte
 suppositi n' solum excludit accidens et pars
 compositi et filii v. integrae, sed et nra huaa
 Christi, quia licet ipsa sit singulare quidem
 habens nraa completa, in ibi n' subsistit per
 se, sed existit in alio digniore nrae verbo An
 unitu, et in Christo, cui in e.

Non in exclusivis verbis, quod licet univocum nunc
 non in existit in complexu digniore, quia Christo
 non est aliquid solo verbo dignius. Quod requiritur
 ut sit substantia completa sine habere, nunc completa
 unde licet ad reale contra corpus sit aliquid regulare
 et per se persistat, et non existat per unionem in alio
 digniore, non in est suppositum simpliciter eoque a natura
 ordinata sit, ut cum alia substantia non corpore
 constituat una naturam adaequantem. Et hoc requiritur
 ut sit substantia individua, id est determinata
 singularis, et non coram sine incommunicabilis pluribus
 per identitatem, cuius rationis defectus, in primis
 natura velis, ut hoc in genere, non est suppositum, deinde
 nec natura divina a personalitate praecisa, nam
 licet proprie non sit aliquid unum. Num non sit aptum
 ita inesse pluribus, ut in ipsis multiplicet, non in est ita
 singularis, ut non sit aliquid communicabile pluribus
 per identitatem, cum deo facto cum pluribus personali-
 tatis realiter identificet

5. Persona nomine intelligitur singulari, per se subsistentem,
 habens naturam realem completam, sursusque a Boetio reseruatam
 naturam realem indivisibilem, substantiam, adeoque persona esse
 ad suppositum, ut patet in superioribus, cum omnis persona
 sit suppositum, non est suppositum sit persona, si illud tunc
 quod involvit naturam realem, atque individuum persona dicitur esse
 non est dignitatis, solumque ad locum inter hoc et aliud
 atque an opinio.
 Hypostasis idem est ac suppositum maxime apud Graecos.
 Saepè in scripturis simpliciter pro persona, unde
 in unis, per quae verbum humanitatis unum in unitate
 personae, hypostatica, appellatur, eoque videtur sit Hypostasis
 ac persona

4

9. Subsistentia à patribus quide accipitur pro
se ipsa subsistente. hoc est pro ipso supposito ac
persona à Scholasticis in Gregorio, imò possum
accipitur pro ipso suppositibilitate aut personalitate
sive pro modo quo res per se subsistit.

9. Suppositivitas demum ac a personalitas
pate quide denotare videntur quod quanda metaphisica
in qua suppositum ac persona denominatur, sicut
aetas est forma animae, sicut in nomine suppositivitas
ac a personalitatis intelligitur sola per se subsistentia
aliquid intelligitur in illud, quod per hanc subsistentia
nam complete ac regulariter supponitur. quia vero
hoc potest an positivum aliquid et negativum, et ratio huius
à ratione distincta sequenti articulo declarandum est
articulo 10. quid ratio suppositi ac persone supponatur
ratio.

Articulus 2. Ius

Quid ratio suppositi ac persone supponatur ratio.

9. Certum est imò in divinis suppositurae personae
ratio supponatur aliquid positivum sicut in aliquid
quod determinatur, filtrationis qua plures quibus sunt
et quomodo à ratione divina distinguantur ad beatitudinem
Deo pertinet.

10. Certum est ad id quod in Christo ratio suppositi ac personae
supponatur aliquid positivum in modo ratione huius hominis
divinae, ut potest cuius contra Christum aliquid positivum
supponatur, iuxta articulum dictum.

Certum est duo esse supposita, scilicet reale nec determinate
aliquid superaddere, cum deo sit, verbum assumptum
determinata sua natura, personam vero assumptam

11

Certum est quoque suppositum ac persona sua non
superaddere aliquid illi nec distinctum, nec personam
atque personam illi offerre, nec notiam et quo ad modum
significandi, sicut Entitas differit ab ente, alioquin
enim in Christo res ipsa non daretur nisi posset, quia hinc
et persona daretur, et sic verbum suum ad assumptum
vere assumptum in persona sua ad opem in Christo
daretur duplex persona divina et humana, de erroneo?
Restat igitur celeberrima controversia, quid sit de muji
suppositum creatur, inde consentes a conceptu nostro nec
superaddat, an possit, quid, an negare.

12

13

DICENDUM. Suppositum creatur nec completa, regulari
ac incommunicabili, nihil aliud superaddit, quam negotium
unionis seu inexistentie in alia substantia digniore
ad eam nihil esse aliud, quam naturam in substantia, ~~creata~~ creatam
completam, regularem, non unitam cum alia substantia, cum
qua graduat totum aliqd perfectius ac dignius, cui in qua
principio inchoat eius operationes dividuam, ita est
Scotus eiusque complures sectatores, Holzer, Salneron,
ac prater alios recentiores, ~~Shysson~~, Conrardus, qui
huc disp. et hanc sententiam expresse defendit, et in qua
vera propugnat, eamque in duo thoma inchoata
multis testimoniis ostendit, Contra creaturam aliosque
thomistas, ita quod pariter varquet, aliosque, Kurmos,
qui volunt quod suppositum superaddat entitatem positivam
illamque substantiam et absolute, et modale
incomplete, que nec ultimum est conceptum, impletur

Et ultima illius perfectio ac terminus, cum quo
reddat alius in communiabile.

51
Sed Conclusio: pro Concilia et s. patres, a synodo
Consules citati papam operant. Christum esse factum
non verbum, quod impossibile, nam illud cum omnibus
suis proprietatibus, aliqui hoc saltem solum, si persona
natura humana peccata dederit, et tunc in qua
ultima complectitur, scilicet et quanda perfectione
illius, nam cum hoc est perfectio quada humana
qua in n. assumptis, aliam, quod in n. illa n. ad se
cum persona humana. Item s. patres, papam in altero
dicunt ac respondent. Verlostanis, in Christo n. dari
personam creatam, humanitatem Christi n. esse personam
humanam, quam quia n. existit, sed ac separata, in
alio digniore, pro verbo cui unum, et potius Christo
cui in se in qua pars illius, negantur mentione
de Carentia al. cuius perfectionis ac complectitur
positivis, quod in poterant imo et debent, eadem, si
talia complectitur positivum agnoscere, poterant
enim ac debent eis respondere, ubi modo dicitur
non possent, ideo in Christo n. esse creatam, quia natura
humana Christi caret qualitate quada positiva ad
quod persona creata requirita

15

propter ad naturam apponit, et hoc n. requiritur, quia ut
substantia completa singularis ac inloquum, aliter, posse
subsistere, et n. in alio digniore. aliquid ad hoc non
requiritur, et tunc positivum, et hoc in creatis sufficienter
per se natura completa individua, cum regere unionem
per qua in digniore, tunc existat, qui ostendit, nam in
et natura completa, et in substantia completa

Edo cum sit individua unitas receptionis, & cum sit
 singularis et plures reales distinctis & identitate inco-
 municabilis. Et sic per negationem unigeni cum dignitate
 talis natura in sensu composito negatur & incommunicabilis
 per unionem cum dignitate. Quod tamen per hoc quod non existat
 in alio dignitate natura cum per se ipsam ac propria existit
 estque in iuris ac divina sua proprietate, nisi per se
 patet, et indicat in divo thoma dicitur plura quod est
 articulo et sic in opere, ubi dicitur: nam ratio huiusmodi dicitur
 esse suppositiva, quia videlicet supponit dicitur, quia ad hoc
 pertinet, eorum ipsa, eorum recipiendi, atque natura humana
 in ratione natura completa per hoc precise, quod existat
 nec unita sit suppositiva dignitati & id, cui dicitur unum
 operatur igitur, cum sit alteri dicitur non possunt igitur
 hoc individuum natura humana hoc ipso quod non sit unita
 dignitati & suppositiva.

16

per quod alius dicitur thoma testimonio si enim dicitur
 ubi quod est articulo et ad dicitur ratione reddens, cum
 Christo non dicitur apud se persona humana, cum in
 assumptis natura humana individua, ait: et dicitur individuum
 in genere suppositiva est in reali natura et ratione persone
 & sola. Illud quod per se existit, non autem illud, quod existit
 in alio personam: licet ergo natura humana natura sit ipsam
 individuum in genere suppositiva, quia in se non est separatum
 existit, & in quodam relatione ipse in persona verbi dei
 quod quem & non habeat personalitatem propria. Verum
 eadem questione articulo isto ad unum autem deo in personis
 horum de unionem ad ad quod quodammodo persona, quia
 ad est quod sic in eis conueniunt, ut res de existant
 & in Christo unum ad unum est ad unum ad unum
 principaliori.

In illis duas in Christo personas adstruit, volebatque
 in eo naturam humanam retinuisse propria personalitate in
 qua dicebat, unionem, quae verbum assumptum humanitatis.
 In eadem unionem physicam, & necesse moralem, sed affectivam,
 qua Dei filius naturam humanam Christi specialiter assumeret
 illamque in omnibus specialiter modo dirigeret. Cum illa
 faceret unam eandem, quo plurimum antiquorum Corda et
 anima dicuntur unum cor et anima una. pro qua
 errore dum Concilia definiunt, humanitatem unam
 verbum non retinuisse personalitatem propriam, verbum non
 personam, de naturam humanam illam assumptam se ipsam
 deum definiunt, ac si definiunt, verbum naturam humanam
 sui assumptam, ut eadem non moraliter sed affective
 de vere physice uniret, ac per hoc naturam humanam amitteret
 naturam personae humanae, quae definitio atque non oratione
 nec de hac veritate aliunde, evidenter ostendit.

20.

Post Etio si persona naturae completa, supponit
 negationem inessentialia digniore, ^{erit} ~~est~~ denominatio aliqua
 negativa, quia totum, quod ad eam unam, sui ple^{ne} negatio
 involvit, cum simpliciter dicitur negatio. De supposito
 ac persona si sunt denominatio negativa. Quod in o^{mn}ino
 si supponit entitatem entitatem moralem, ut plerumque
 voluit, cum ipsum suppositum ac persona erit totum morale.
 Quae si: Nam erit denominatio aliqua negativa, hoc est talis
 cuius forma denominans saltem partialiter involvit,
 negationem, in posterum. Etiam Con: Nam erit denotio negativa
 hoc est talis, cuius forma denominans adaequate consistit.
 in mera negatione, cuius modi denominatio est per bene
 et minus nego Nam

 Quidam vero videtur absurdum quod conceptus experimentalis
 expressus per pronomen Ego, si negatur. hoc autem dicitur. Quod dicitur
 est absurdum, quod conceptus experimentalis expressus per pronomen
 ego, si negatur, sed in id quod importat in recto, si dicitur eius
 essentia, singularitas ac existentia ratione sua. Con. absurdum
 quod ille conceptus sumptus secundum obliquum, si negatur, nego. Nam

Quod est si persona sua non dicitur entitas positiva sua superaddita et
 per quam haec in ratione substantiae dicitur completa, si ratio
 sua esse sola accepta iam est substantia completa. quia nec
 ad existendum nec ad operandum unquam postularet uniri completa
 substantia, in quo solo substantia completa existit. hoc vero non
 potest dici. Al. potest quia si ex natura sua et verbo, ut dicitur
 existit, non potest fieri unum per se, cum iuxta philosophiam et dualis
 entibus completis non potest fieri unum per se. Quod imo non apparet.
 Cui magis repugnet ex duobus entibus completis fieri unum
 per se, quam ut fiat unum per se ex uno ente completo, et
 altero incompleto, quod in adversariis admittunt, cum iuxta
 ipsos ex verbo, quod est ens completum, et ex natura sua, quae sine
 subsistentia propria iuxta ipsos est ens incompletum, resultat
 Christo, quod est unum ens per se. Quod distico allatum respicit
 hic ex duobus entibus completis naturaliter non potest fieri unum per se
 Con. nequidem supernaturaliter nego. et duobus completis
 quorum utrumque est creatum, non potest fieri unum per se. Quod dicitur
 quorum unum est creatum alterum increatum, nego autem. In obsequio
 natura sua potest naturaliter completa, cum nihil aliud exigat, quo
 naturaliter completa, quia in ipso longe melius est esse unitum
 verbo, quam per se existere et supernaturaliter complebilis per
 unionem cum verbo ad faciendum unum per se, supernaturale.
 Quod ultimo si per hoc illud natura sua potest dici, quod non unitum
 alteri substantiae, si non potest subsistere per hoc quod unitum
 alteri substantiae, sed et verbo. at qui natura sua natura Christi

Hoc hoc subsistit, quod unum alteri substantia est
 verbi. Ideoque passim dicitur subsistere in Christo
 per substantiam verbi, item personalitatem verbi
 reddere humanitatem subsistentem. Quod in uno nego est:
 licet enim ad verum populum dicant, humanitatem Christi
 subsistere per substantiam verbi, et hanc reddere humani-
 tatem subsistentem, in locis et vobis impropiis, quia ubi est
 et hanc una per quod. 29 art. 2do in fine ait illa
 subsistere dicitur quod non in alio sed in se existit. huma-
 nitas autem Christi non in se sed in alio existit. Quod proprie
 simpliciter ac absolute. Ergo illa non subsistit et potest nec
 subsistit per substantiam verbi, nec hanc personalitas
 illa reddat subsistentem, unde nec potest nec quibus
 nec et. Hanc unquam ita loquitur. Sed ante dicitur illa
 humanitatem Christi subsistere in verbo, solum volunt, illa
 in ea verbo per unione, non vero quod verbum aut substantiam
 personalitatem eundem sed solum humanitatem nominans
 subsistentem, sicut quod idem dicunt, verbum subsistere
 in humanitate Christi, non volunt, quod humanitas Christi sit
 solum nominans verbum subsistentem, sed solum, quod est in se
 unum verbum, aut quod respectu eundem humanitatis verbum
 exerceat officium persone, in quo verbum est solum in se
 in Christo, qui primo ac principaliter habuit operam
 ipsius humanitatis Christi. Quod si in humanitas in Christo
 vere in subsistere per substantiam verbi, licet dicitur
 populi 2do in. Maj. licet non sit subsistere substantiam
 propria ac jure creata per hoc, quod unum alteri substantia
 est verbo con: non sit per hoc subsistere substantiam
 increata ac aliena nego. art. 2. in populi
 sit in carnis et quomodo eius populi et cognosci populi.

23

13

art. 13. tius
an possibilis sit Incarnatio &
quomodo eius possibilitas
Cognosci possit?

Dicendum ino Incarnatio non dubie e possibilis 24.
ita certa omni orthodoxorum? plura efficiuntur et omnino
sufficiens e hoc, qd factu ee rem revelavit, tunc dubie
fieri pot. Alioqz fieri potest lumini rati n. repugnat.
filii Dei nos ee factu & Deus revelavit. ps. claj e,
manifesta, Alii qstion ee omnes fere paginis Novi Testamti
de Chro passim loquentibz: ee abtel has veris quoad
revelatione divinas ostendit in iisdem argutis, quibz in
tractatu de fide pch veritas ac credibilitas nostra
Religionis

Dicendum 2do Incarnatio spectata rase vere reali 25.
n e cognoscibilis evidentiter ab illis creatis five humanis
five angelicis. ita post qd psona suavit. hui. dicitur
Leet. una aliqz theologi. Ceter. et indicat ab Aplo ad
Ephasios d. ubi hoc mysterium vocat investigabiles
mysteria Chri, et factu absconditum a saeculis, qd ipse
ps: pater, uno veluti ore pronunciaro vno enty, dum
passim hoc mysterium appellans omni no vltan super
eminenti novitate, ineffabile in sermone, omnino ignota
intelligentia, v miracula miraculosa, summano qd
mirabilis, qua et alia plura testimonia videri ee
apud Catholicos suar. Hic vero e v enim necesse adeo
mirabilis evidentiter cognoscere per species p. p. r.
et quiddam huiusmodi in se, v per species abstractivas
mediate in alio v

Ita prius, quia obli quo ad passiva superna, qualis
 est unio hypostatica, species passiva est omni superna, atque
 adeo nulli nisi ex parte debita. Non potest, quia nullum
 est medium, nullum in rebus creatis, exemplum in quo est per
 se talis unio in Deo fieri posse, et facta est
 naturalis et alia revelatio demonstrari queat.

26. Dixi autem probabiliter Incarnationis non esse luminem
 reali cognoscibilem evidenter, an enim cognoscibilis sit
 ab illis Angelis facile potest, nisi potest dubitari
 quare cum fuerit plenus theodis, certum est, quod
 illis in Angelis se sibi rebus aliis potest, sicut
 cognoscere potest, et nulla unquam de hoc est
 cognitio habet, et si in hanc questionem incidere
 suorum ingenio discutere velle, vellet, prohiberet
 et hoc suum opus, et potest in ista rebus in di-
 nare, et quod quia hoc est mysterium ipsi occurreret
 talia arguta, qua licet non evidenter in cognoscibile
 ad se ostenderent, in seclusa et revelatio veris, in
 placere, et per ista implicare.

27. Sed ino quia in se est probabilis Incarnatio, adeo
 verbum physice uniri potest, nec hanc evidenter potest
 in se mutari. Hoc evidenter impossibile, ut verbum
 in se mutetur, cum mutabilitate, et tunc dicit imper-
 fectione, verbum ante se in se potest, quod
 quia mutari est aliter se habere in se, post, quam
 ante, verbum ante post Incarnationem aliter se haberet
 in se, quod ante. Sed nego, et dicit, hoc debet
 posse in se mutari, et ita potest uniri, nec hanc
 physice, ut ab hac acquireret nova aliqua perfectione

De estimabilitate Con. se en nego Majestatis Incarnati
 affert quid nullas in humanitate asumpta, n in in verbis
 asumptis. Dixerim quid verbum per identitatem
 continet id perfectionem et bonitatem totius, quod se eius
 conuentionem cum humanitate resultat, haec vero huic
 cum sit limitata eam perfectionem n pra continet, adeoque
 illius aceptione perficitur et in se nata.

Dices ino verbum sit per unione recipere hanc pra
 posse Mereri, posse ordinere, genus humanum, quia pra
 subigit sit estimabilia: go. R nego ant. Et adim hanc
 pra sit estimabilia respectu humanitatis, quia e in
 in n sit estimabilia respectu verbi, ergo nullum huiusmodi
 pra aditum perfectioni in se verbi in se posse
 Complem aliqd perfectis ac estimabilis, quam sit pra
 verbum.

Dices ad si verbum per tale unione nihil perfectionis
 accipit a natura huic, unio hanc ex se verbi n est sine go.
 R nego ant. finis enim illius ex se verbi est, ut in se
 perficiat naturam huic, quam in talis hanc n perficiat, in se
 et licet omnis alia unio physica pro fine habeat
 hanc naturam perfectionem, n in se sequitur, q n sit
 possibilis alia unio, cum finis sit hanc unio, ad se in se
 q o sicut aliam eam hanc perfectionem in se.

Obij ad si verbum potest unio physice humanitatis, potest
 ee subiectum talis unio, ut pote quia in illo recipere
 atque potest ee pars totius Complem. ex verbo et in se
 to verbum nec sit ee subiectum physice unio creati, nec pars
 physice compositi, cum subiectum physice et unio physice
 dicat imperfectionem et perfectibilitatem go.

Hic nihil deest.

Si nomine subti nil aliud intelligat, quod quod qualitercumque
 respicit et afficit in se, praesens vero an sit aliquid perfectibile
 et si similes si nomine subti intelligat se illud, quod per se in se
 constituit aliquid inaequale a se, in se praesens vero
 an sit aliquid perfectibile a reliquis constitutivis, et si poterit
 fieri maj: et negari. Mi. Cum ^{vero} pro subti ac plis pps, ca
 rapim a theologia accipi solet, quatenus in se
 est aliqua imperfectio illius, quod subti h. pars appellat, hinc
 rectius negat maj: quod si petat, quomodo quod a theologia voce
 verbum, in quo ab unione hypothetica in se, afficit per
 sua essentia constituit totum Christum inaequale a se distinctum.
 Sed vocari ab eis terminis pure subti, nec mirum videri, et
 quod dicitur novis nova in vocabula a theologia imponant. 31.

Si illud saltem verbum respectu humanitatis vel soa, sicut quis
 vis actus et soa repellit illud quod actuali, hinc quia in se
 perfectus humanitatis, h. verbum requirit soa, cum de soa soa
 sit et quodiam incompletum et per unionem sui cum altero
 complevibile. Sed dicitur: Maj: vel soa, si nomine soa intelligat
 id, quod per unionem sui alterum magis perficit, praesens vero
 an vicissim ab altero perficiatur et compleat, h. ans. ut
 si intelligas nomine soa id, quod per unionem sui sic alterum
 perficit, ut vicissim ab hoc perficiatur nego Maj: dicitur
 deansat, nam sicut theologia nomen pps, subti, ita Bronen
 soa sicut accipiunt pro eo, quod vicissim perficit et compleat,
 hinc ad utramque partem invidiam notant verbum simpliciter
 dici subti ple aut soa.

Si illud vero igitur verbum nec uniri ut humanitatis, nec sicut
 unire et agere, sic uniri et pati, h. verbum pati ac perfici
 requirit, quod cum requirit uniri. 32.

¶ Rego sequat. ad p. b. d. d. p. n. Maji uniri e pati respectu eius
 ¶ Uniones recipit transeunt, respectu illius, q. uniti ad hunc fine
 re captione unionis rego.

33. Si res 3tio Deo nihil addi pot. qd nec pot alteri uniri. ¶
 Con: ant: Deo nihil addi pot additione proprie dicta qua p. p. r. a. l.
 Con: additione improprie dicta, qua p. p. r. i. a. b. i. l. l. u. m. ¶ p. b. i.
 addit rego.

34. Obi 3tio Deus n. pot assumere suppositu creatu: qd natura
 ¶ Rego Con: suppositu enim e p. p. r. i. a. p. e. r. f. e. p. b. i. s. t. e. n. s. i. v. e. n.
 existens in digniore. si vero Deus assumere suppositu creatu
 hoc p. p. u. l. e. t. p. p. r. i. a. p. e. r. f. e. e. t. a. i. n. d. i. g. n. i. o. r. e. p. b. i. s. t. e. n. s. u. t. i.
 p. o. t. i. s. t. e. t. n. e. e. s. t. q. u. i. a. n. e. c. p. e. s. s. e. p. o. t. i. n. a. l. t. e. r. o. d. i. g. n. i. o. r. e. p. b. i. s. t. e. n. s.
 natura vero creatu e indifferens, ut per se e in alio digniore
 p. b. i. s. t. e. n. t. e.

35. Obi 4to Inter extrema unibilia dari d. p. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. ¶ Deu
 inter d. h. o. d. i. n. g. l. u. m. e. t. d. i. v. i. t. u. m. n. u. l. l. a. e. p. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. e.
 ¶ Inter verbu e humanitas magis inter se distans, quam
 p. u. n. n. e. e. i. u. s. e. t. p. u. n. n. e. q. u. i. p. e. r. s. e. p. i. t. a. n. q. u. i. p. e. r. s. e. p. i. t. a. n. t. e. r. s. e.
 unari p. p. r. i. a. e. p. p. a. c. e. r. t. i. m. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. ¶ q. d. n. e. s. v. o. r. b. u. e. t. h. u. m. a. n. i. t. a. s.
 ¶ Obi 5to d. dari p. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. h. a. b. i. t. u. d. i. n. y. v. i. e. i. u. s. u. n. u. t.
 ab altero ut potentia ab actu p. p. r. i. q. u. e. a. t. ¶ Con: d. dari
 p. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t. e. t. t. i. l. i. t. a. s. e. n. p. p. e. r. f. e. c. t. i. o. n. i. s. r. e. g. o. p. r. i. o. r. a. n. t. e. p. p. o. s. s. i. b. i. l. i. t.
 d. h. i. n. t. e. r. d. e. u. e. t. h. o. d. i. q. u. o. m. a. g. i. s. e. h. i. m. p. f. e. c. t. u. s. e. v. e. r. b. u.
 eo aptius e ut p. p. r. i. e. a. t. h. u. m. a. n. i. t. a. t. e. t. q. u. o. i. m. p. e. r. f. e. c. t. i. o. r.
 h. e. r. e. e. o. m. a. g. i. s. i. n. d. i. g. e. t. p. p. e. c. t. i. o. n. e. a. l. i. e. n. a. ¶ h. o. s. m. a. j. o. r. e.
 aptitudine aliquid habere ab ente p. p. r. i. m. o. a. c. c. i. p. e. n. d. i.
 ¶ Obi 6to d. dari verbu e humanitas magis inter se distans
 d. i. s. t. a. n. t. i. a. i. n. e. q. u. e. l. i. t. a. s. i. n. p. e. r. f. e. c. t. i. o. n. e. ¶ Con: d. i. s. t. a. n. t. i. a. e. n.
 g. r. a. v. i. t. a. s. r. e. g. o.

si summe calidum et summe frigide n̄ possunt inter se uniri
 physice, p̄venit id, et cōtra unita q̄ tractantur, quia n̄ possunt
 habere eandem qualitatem in se, q̄ si variis: verbum autē et humanitas
 licet p̄ se habeant inaequalitatem in perfectione, t̄ n̄ h̄nt ad
 invicem q̄ variatē, unde n̄ cōtra h̄nt inter se per d̄stantiam
 que repugnat unioni

19

36

Si d̄no s̄ verbum uniri p̄ humanitatis, p̄teritē uniri nec
 irreali: s̄ enim p̄ aliq̄o uniri nec h̄nt inflā q̄ s̄ distant
 in perfectione, t̄ n̄ s̄ v̄o, t̄ n̄ possit uniri cuiuscūq̄ realis et
 imperfectioris quā s̄ humanitas. Consequens v̄o h̄t absurdū
 et cōtra d̄cent m̄ichael q̄ v̄o. q̄ d̄stant h̄nt negō h̄: s̄ enim
 ubi in majore supponit, nulla s̄ specialis repugnantia in eo
 q̄ Deus uniat n̄a irreali, eōq̄ aliq̄o possit uniri nec irreali
 n̄ p̄sent p̄bari, impossibile ē ē ut eius uniat n̄a em irreali
 cum in unione illius cum reali nulla possit ostendī repugnantia.
 d̄xi v̄o tractat, quia licet d̄p̄at communior s̄ h̄d̄gōm
 admittat, eōq̄ inflā caritā nec est p̄t̄ verbi, nec n̄a irrealis
 ostendi possit, aliq̄o de facto in t̄d̄no n̄ostri Christi verbum
 manserit uniat p̄o inanimato eōq̄ p̄t̄ia irreali, t̄ n̄
 n̄ desunt, qui d̄p̄at negant fallē ē h̄a irreali n̄ ordinata
 de se ad existētia n̄ integranda n̄a irreali a verbo
 assumpta n̄ assumenda, qualiter erat sp̄s Christi in t̄d̄no
 mortis ordinatus ad existētia humanitatis aut sanguis
 uniat multos inanimatus: ad eandem humanitatis integranda
 quoru' r̄o ē, sum quia ē t̄n̄is v̄o h̄t d̄p̄at d̄e ē, ut
 p̄at b̄ntur, lapis ē sum om̄ quia unis verbi cum n̄a
 creata ē actō sumi amoris, cuius h̄ amoris amicitia
 n̄a irrealis capax n̄ ē, sum deniq̄ quia n̄ p̄at apparet h̄nt
 per salam unione p̄o d̄nter intendib̄lis, qualis ē ostendī p̄t̄ in
 unione verbi cum n̄a h̄a.

Supernatales elevari potest, si respicitur eorum distinctio in
 specie: alios vero angelus vel comprehensionis
 huius cognoscit quidem illud habere in se a se
 seu potentia essentiali propria, vel cum se exper
 Supernatales in se potest aliquas perfectiones sui substantias
 inter quas recta est unio hypostatica, si in cognoscit
 clara ac distincte, quana sunt omnia perfectiones
 substantia, quae huiusmodi Supernatales potest in se respec
 atque vi talis cognitionis non potest distincte cognoscit
 quod huiusmodi recta unio hypostatica est

71

Dices. Arguitur, quod nulla apparet simpliciter in
 unione hypostatica, potest omnes rationes, quae in
 apparet solvere ipsas melius, quam solute sunt in nobis.
 sic. sic dicitur: autem, nullae ipsi apparet evidenter
 carnis in unione hypostatica, potest omnes rationes in
 occurrentes, solvere potest recte recte, sicut et
 evidenter et clare con: potest eas evidenter solvere
 demonstrando sicut rationes omnes in falsas et
 sophismata nega potest faciendo sicut ostendit in
 deus incarnatam repugnare, ut si faceret potest ea
 et demonstrat, quia illud evidenter potest, quae
 ostendit nulli: sicut ratio solvere arguitur in
 et cogitabili adversarii. Et quidquid opponi potest
 fallacia. hoc autem nullae rationes potest, quod autem
 clare in carnis certa potest in, quia aliter et
 certum certum sicut de existentia, et quod de
 rationis

qd qno d'annes videtur cognoscere, Christe deum
 et solus de Marii cap 4 et sua cap 4. hoc aut cognoscere qd
 per lumen vere reale, cum nulla illi habuerint illustratio
 supernaale, qd abta opposita sententia carnalis, eade
 et proter d'is populus cognosce qd per lumen vero reale,
 et quid e videtur. &

Ea miracula Christi qua Demones per vires sua cognoverunt
erant superna quae ad naturam illius in se habent. Sed et erant effectus
tales qui solum in potentia per illos effectus fieri possunt, in
quibus erant reducti, non vero quae ad substantiam, quales sunt illi
effectus, quos per virtutem in quibuslibet creaturis naturalibus
possibilitatibus superat vires et essentia solius naturae unius autem
hypostatica personae est non illius quae ad naturam in quo ad
substantiam artus 4. An in plures personae divinae possint
simul assumere eandem naturam humanam?

artus 4. et 5.
an in plures personae
divinae possint simul
assumere eandem
naturam humanam.

77.

In hac questione proponitur cum 8. Thomas hic quae 3. art. 2.
et cor. Doctores non illud verbum in ceteris 88. similibus
personas personam simpliciter soluisse in carnis artus assumere
humanitatem? quia ad id magis se pugnant quod unum quae
alteri personae. Controversia autem an fuerit opus, ut duo
et haec personae divinae simul assumant eandem naturam
naturam humanam. Scotus id negat cum haec, et hoc, nisi argueretur
a quo 8. Thomas hic quae 3. art. 6. hoc solum et 88. 13
p. 2. et apud hunc locum aliorum affirmat. Cum quibus

75.

Si eadem volunt possunt plures personae divinae simul
assumere eandem naturam humanam. Quod est, an divinae personae
possunt habere unam eandem naturam humanam? quod possunt
idem esse haec coniungi per unigenitum cum natura naturae a se ipsius
possunt se mutui repugnantia ostendi, quae in se et ostendit
sibi et solutione objectionum patet.

49.

p[ro]p[ter] q[uo]d si dua & tres persona unam ordam nec
 una existunt illi n[on] in unitate nate & persona, atq[ue] unum
 in unitate persone e[st] ita unum ut q[ui]at una persona: q[uo]d si
 plures persona unum e[st] nec una h[ab]et una h[ab]et
 persona, d[icitur] implicat[ur] q[uo]d d[icitur] illi: unum in unitate, persona
 e[st] ita unum, ut ea nate opuntia et singulari apum n[on] h[ab]eat
 una illa persona con[tra] ut ea nate opuntia et om[n]ib[us] opuntia
 simul acceptis q[ui]at una illa persona, nego.

49.

p[ro]p[ter] q[uo]d si nate h[ab]ea h[ab]et p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 aliena, q[uo]d in p[ro]p[ri]a h[ab]eat una p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a aliena n[on] p[ro]p[ri]a
 habere h[ab]ea, nam sicut per p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a nate h[ab]ea
 terminat ac sicut in se ip[s]a ita ut n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a ad aliu[m]
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a et in se p[ro]p[ri]a ita per una p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 + aliena p[ro]p[ri]a verbi, terminat ac sicut in verbo ita ut
 ut n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a ad aliu[m] p[ro]p[ri]a et in se p[ro]p[ri]a
 ita per una p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a aliena p[ro]p[ri]a verbi terminat
 et in loq[ui] q[uo]d p[ro]p[ri]a ac terminari. q[uo]d nego con
 d[icitur] p[ro]p[ri]a q[uia] pure creatis p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a nate
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a nego et uniois cum alia p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a q[ui]at
 n[on] p[ro]p[ri]a nate h[ab]ea habere p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a et p[ro]p[ri]a aliena
 q[uia] ut ip[s]a p[ro]p[ri]a debet ac unitas cum alia p[ro]p[ri]a
 implicat ante in ternis nate habere nego uniois nate
 cum alia p[ro]p[ri]a, et simul habere p[ro]p[ri]a unitas alia p[ro]p[ri]a
 at vero p[ro]p[ri]a aliena aliena n[on] sicut nego uniois
 nate cum alia p[ro]p[ri]a, p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a uniois cum alia
 p[ro]p[ri]a, unio ante nate cum alia p[ro]p[ri]a n[on] ita occidit
 uniois unio nate cum alia nate p[ro]p[ri]a uti p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 sicut illam p[ro]p[ri]a nego uniois: unio n[on] e[st] p[ro]p[ri]a.

Sed isto n̄ possunt dari plures Caa totales in actu a Deo operati
 eundem effectus et in eodem genere Cae efficientis: q̄ nec possunt
 plures personalitates dividere terminare eandem naturam. Et
 transcat aut. nego comparationem e, quia si darentur plures Cae
 efficientes totales respectu eundem effectus, darentur illi unum
 et quidem quavis illarum totaliter, q̄ nullis videtur sufficiens
 adeoq̄ impossibile: at vero tres persona divina agnoscunt
 eandem humanitatem periantibus unionibus communicant in eam
 humanitatem n̄ unam et idē esse, et sic, tres, scilicet personalitates
 diversas, hoc ē seipsas.

Si ces in nullo genere Cae potest dari multiplex Cae totalis, atqui
 quilibet persona divina humanitatem agnoscit, est Cae totalis in
 genere Cae fortis q̄ dicitur. Nam in nullo genere Cae
 dari potest multiplex Cae totalis respectu eiusdem effectus omnino
 transcat, respectu diversorum nego, Nam effectus fortis, quem
 personaliter, v.g. pater, facit Cae fortis et quidem totalis
 tribuere, est natura generata personalitatem patris, quae
 effectus n̄ tribuere personalitatem filii, quia hoc n̄ faceret
 natura huius de terminata personalitatem patris, et filii, unde
 n̄ tribuere eundem omnino effectus, sicut si eundem max
 univocam sua Cae, n̄ est in genere Cae fortis, sua Cae fortis
 respectu eiusdem effectus omnino, et diversorum, eodē n̄ quae
 unum illud componitur, et duo inadequate distincta.

51

52

Sed isto finis ac effectus fortis cuiuslibet persona divina
 si naturae huius univocae, est n̄, ut faceret per seipsam, et hoc
 faceret totaliter unam illarum, q̄ quavis illarum tribuere
 totaliter eundem effectus fortis. Et ino nego ista, ut enim
 n̄ oportet dicitur ē persona divina, n̄ naturae univocae hanc
 persistere, nisi, cum ac absolute, quod si potius facit illa
 n̄ persistere, et dato q̄ faciat illa persistere, et dato
 dicitur: Nam finis ac effectus fortis quae generis, cuiusq̄

Perficere inmediate, et in ea pro nobis pateret, et alia, mereret
 nos ad virtute et rebo. A exemplo pro institueret, et hoc
 ipse magis manifestaret sui ga nos anora, vicibus ad
 maiores sui amos nos provocaret, si qd et ipse. specialem
 quando gloria sua latissa accepione possit facere, et nos
 meritorum, unde n' deest q' in huiusmodi incarnationis.

57

Quo ymo si tres plura abuerent eadem raa raaal de suo
 illi diceret, pater, filius et sp'g sanctus q' qd per
 comuni cao formatus, cuius est pater et visum. q'ntia
 p' q' nam mata s' pater, q' dicit de filio hois in cetero em
 e de filio Dei, s' de filio hois in hoc casu diceret qd
 est pater: q' idem diceret de filio Dei. Et nego cons
 emphatic' dicit: quidquid dicit de filio hois ut pater
 per hypostasim filii em dicitur de filio Dei. ~~Con~~
 ut pater dicitur per hypostasim patris nego illa: et dicit
 filii: s' de filio hois ut pater dicitur per hypostasim
 dicitur qd est pater Con, ut pater dicitur per hypostasim
 filii dicitur qd est pater nego illi s' eam identitate
 personarum cum eadem raa dicitur n' lauit ut una persona
 personam cogit de altera, longe minus id lauit utio
 cum eadem raa raa, raa e' quia simul hoc raa raa
 est unum, s' p' q' personis p'ter unione hypostatica
 sunt unum Con, e' unum per identitate. s' in
 p' p'ntentia relativa, atq' adeo raa in concretis
 pater et filius et p'ntes s' distinguere q' adeo q' n'
 possint in vicem p'cedere.

55

¶ **Q' dicitur** in tali cam v' dicitur huius p'ntentia
 pater e' huius huius huius et filius, qd pater e' filius.

Si cerdus? ut in una persona divina assumere plures, simul
natas huicas. Ita cum S. tho. quast. 8. art. 1. in 2o et 3o
Cōs alioqu. Has e. de. P. e. q. d. t. eandem personam habere
simul terminare natā divina et huicā. q. d. ut in plures, simul
natas huicas terminare, cum nec ex pte persona divine nec ex
pte natā huicā ulla appareat repugntia.

Obij. ino. si popet una persona divina assumere plures, natas huicas,
popet em simul assumere una huicā et altera argub. ea
hoc fieri n. ut. alias enim eade persona est simul angelus et
hōs et per communicatōem in matu angelus et hōs de. p. m. i. c. e.
popet q. d. e. cari. d. c. d. d. angelus et hōs. I. v. i. a. s. i. m. h. a. e. p. l. l.
ad natā dico. id n. magis fore absurdū, quā q. d. de d. c. t. o. s. e. u. s.
et hōs popet in chōs de. p. m. i. c. e. p. r. e. d. i. c. i. t. i. o. n. e. s. d. e. u. s. e. t. h. o. s.
et hōs e. d. e. u. s. de notando per eum modi p. r. e. d. i. c. a. t. i. o. n. e. s. n. i. n. e. l. l. i. c. i. t.
natā divina et huicā, q. d. sola unitas persona utraq. natā termi.
natis.

Obij. 2o. si hoc fieri popet, dari popent simul plura capita ac
supremi principes huius mundi, quia quavis natā huicā unat. persona
divina est caput totius mundi. hoc autē monstrum fore videtur
repugnat. q. nego. h. quela, quā plures, ulla natā huicā d. d. o. n.
persona divina unita n. q. d. h. u. e. r. e. n. t. p. l. u. r. a. p. p. o. s. i. t. a. n. e. e. p. l. u. r. e. s.
personas, q. una h. u. h. e. b. e. n. t. e. r. q. u. a. s. n. a. t. a. s. d. i. c. o. q. n. e. s. t. p. l. u. r. a.
capita ac principes p. m. i. c. e. s. 60.

Obij. 3o. si una persona assumere popet plures, natas huicas, popet
em una persona assumere una natā huicā et altera alia? p. hoc fieri
n. ut. quia factus in hoc casu plures mundi gubernatores est. q.
h. a. p. s. e. a. l. m. a. j. i. n. e. g. o. n. i. a. d. v. a. s. e. d. i. c. o. q. d. l. i. c. e. t. d. a. r. e. n. t. h. a. l. i. c. a. s. u.
plures mundi principes physice inter se i. h. i. a. n. t. i. m. o. r. a. l. i. t. e. r. h.
s. u. v. o. l. l. a. r. i. u. s. e. n. s. u. e. s. t. q. i. n. n. e. i. s. i. m. i. a. d. e. o. q. s. m. o. r. a. l. e. r. d. a. r. e. t.
una totius mundi caput.

